

Gordana Stanković iz Beograda, vlasnica Poljoprivrednog gazdinstva „MiMi bašta“, selo Progoreoci, opština Aranđelovac, u kojem živi manje od 900 stanovnika, bivša je advokatica koja je pre četiri godine donela odluku da se okruži zelenilom i živi bliže prirodi. U tome su je podržale njene dve ćerke, takođe okrenute nekim drugim vrednostima, Milica (32) doktor bioloških nauka, na ekologiji biljaka mora, PMF Univerzitet u Novom Sadu i mlađa Natalija (31) arhitekta održive arhitekture sa diplomom Univerziteta u Švajcarskoj, koje joj pomažu i savetima i praktično. Njoj je dovoljno njihovo prisustvom kad god su u zemlji.

Rođena i odrasla na beogradskom asfaltu, kaže da je imala sreće da su njeni roditelji, majka doktor bioloških nauka i otac veterinar, i sami ljubitelji prirode, uvek gledali da žive u kući sa dvorištem i baštom u kojoj je bilo i luka, paradajza..., i u kojoj je uvek imalo šta da se radi. Za Gordanu Stanković poslednjih deset godina, koje je provela u stanu, bile su najteže. Zato je donela hrabru odluku da svoje penzionerske dane započne na četiri hektara netaknute zemlje između Lazarevca i Aranđelovca. Uхватила se u koštac sa raščišćavanjem zemljišta, analizom, koja je pokazala da je s obzirom na kiselost (4.8pH) bogom dana za uzgoj borovnice. Ali, pošto nije imala na raspolaganju potrebna sredstva za zaštitne mreže, odlučila se za Sibirsku borovnicu, odnosno Aroniju, drugu opciju na spisku svojih mogućnosti i želja. Poslušala je savet stručnjaka iz Superior-a iz Velike Plane i u vrlo tesnom vremenskom intervalu 3.200 sadnica je bilo posađeno, bunar iskopan, nabavljene pumpe i sistem za navodnjavanje kap po kap u funkciji. Pojavio se i problem, kada se na jednom delu parcele pojavila voda, i da ne bi plavila sadnice, bila je prinuđena da iskopa malo jezero, u koje je s jedne strana ulazila bunarska i ocedna voda, a s druge je bila pumpa koja je tu vodu sprovodila do laterarnih vodova.

U fazi izgradnje je i funkcionalan objekat sa preradnim delom i delom za stanovanje. Dovođenje komunalne infrastrukture, gradske vode i struje, pravljenje drenaže ispod jezera, skupo su je stajali, urkos subvencijama dobijenim od Republike za kupovinu sadnica i navodnjavanje. Do sada je uspela da objekat natkrovi i da se posveti učenju vezanom za zemlju, aroniju i metode njenog ugoja i prerade, i razvojnim planovima buduće proizvodnje.

- Priznajem da mi učenje najlakše pada, jer smatram da čovek kada prestane da uči prestane i da živi. Iako sam toliko toga morala da savladam, u tome sam jako uživala - kaže gospođa Stanković.

Zanimljiva je i priča kako je ušla u organsku proizvodnju. Iako je imala nameru da se bavi nečim posebnim, ideja da to bude organska proizvodnja odredilo je zemljište, koje se u katastru vodilo kao pašnjak, ustvari bila samonikla šuma u koju bar dvadeset godina niko nije kročio. Kontrola iz Poljoprivredne savetodavne i stručne službe Kragujevac zatekla je na zemljištu mahovinu i zahvaljujući tome vlasnica je uspela da dobije sertifikat proizvođača aronije

proizvedene po organskim principima za samo dve, umesto tri godine.

Plan je da ove godine prodaje aroniju u svežem stanju, a da sledeće, kada mašine i potrebna oprema budu u funkciji, krene sa proizvodnjom matičnog soka, čaja i sušene aronije i da to ponudi tržištu kao organski proizvod. Nakon četiri godine provedenih mahom na selu, velikog poduhvata i ne malih problema, Gordana Stanković oseća zadovoljstvo što je smogla hrabrosti i za životni prostor osmislila pravi mali raj po svom nahođenju i ukusu.

- Želela sam da se sklonim iz grada, u kojem sam provela ceo svoj život. Dođete u poziciju kada završavate ono što ste u mladosti započeli, svoj profesionalni život, i onda vam preostaju posete pozorišnim predstavama, kulturnim događajima. Moj jedini cilj je bio da u 60-tim napravim jednu baštu u kojoj ću uzgajati sve što će mi biti potrebno, bez prskanja i ikakvih tretmana, proizvedeno na organski način, dobro za mene, dobro za druge i okolinu. Moram priznati da mi je u tome pomogla knjiga o organskoj bašti koju je napisala moja majka, prof. dr Vera Matanović (86), a koja je došavši da me poseti zadovoljno prokomentarisala: „Sada mogu na miru da umrem!“ Osećala sam njen ponos mojom odlukom, ali i odlukom mog brata koji je nekako u isto vreme učinio nešto slično, jer sam ubeđena da se ratovi za vodu već vode, a da onaj ko ima zemlju nikada neće biti gladan.

Gospođa Stojanović kaže da uzgoj aronije nije zahtevan jer je biljka sama stvorila sistem odbrane od insekata, gljivica, virusa i bakterija. Unošenje aronije u organizam čovek koristi sve prednosti te biljke. Zato se ne plaši da njena proizvodnja 100% prirodnog mlečnog soka neće naći kupca. Oni koji znaju, ne pitaju koliko košta mlečni sok iz „MiMi bašte“ proizveden u ograničenim količinama, i da napreve i neku malu zalihu za ne daj bože.

